

Եկէք ինձի, բոլոր յոգևած ու քեղևաորոշածներ...

Մարտի 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Մարտ, 2021թ.

№3 (124)

Հոդվածներ 2009թ. Հայրապետ

ՍՐՏՈՎ ՀԱՎԱՏԱԼ ՀԻՍՈՒՄԻՆ

ԳԵԹԱՆԵՄԱՆԻ ՀԱՂԹԱՆԱԿԸ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Մարտ, 2021թ. №3(124)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Պավել Գրիգորյան Սրտով սիրել Հիսուսին.....	1
Գեթսեմանիի հաղթանակը.....	4
Վասիլի Պավլով.....	6
Զինվորի վկայությունը.....	10
Առակներ.....	14

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, մպիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՄՐՏՈՎ ՀԱՎԱՏԱԼ ՀԻՄՈՒՄԻՆ

Աստծու Որդին երկնքից հայտնվեց, ամբողջ աշխարհի մեղքը վերցրեց Իր վրա և դատապարտեց մեղքը այն մարմնի մեջ: Այսպիսի հրաշք, այսպիսի մեծ գործ Քրիստոսից բացի ոչ ոք չէր կարող կատարել: Աստված մտածում է ամբողջ աշխարհի մարդկանց մասին և կամենում է, որ բոլոր մարդիկ փրկվեն: Աստծու նպատակն է, որ մարդն Իր հետ մեկանա:

Առաքյալների քրիստոնեական կյանքը բաժանվում է երեք մասի՝ 1. նրանց հանդիպումը Քրիստոսի հետ մինչև խաչելությունը, 2. խաչելությունից քառասուն օր հետո մինչև Պենտեկոստե, 3. Պենտեկոստեից հետո, երբ մենք տեսնում ենք, որ առաքյալները ո՛չ շփոթվում են, ո՛չ էլ վախենում: Պետրոսը, որ վախից երեք անգամ ուրացավ մինչև Քրիստոսի խաչելությունը, հետագայում, Պենտեկոստեից հետո, քաջաբար վկայեց Հիսուսի մասին հրեաների բազմության առաջ: Նրանք համարձակ գնացին նահատակվելու, խաչվելու, մորթվելու, բայց չհրաժարվեցին դավանել Հիսուսի անունը:

Մարկոսի Ավետարանի 16:14

խոսքում ասվում է. «Վերջը տասներմեկին երեցաւ, երբ սեղան նստած էին, ու երեսնին զարկաւ իրենց անհաւատութիւնը և սիրտերնուն կարծրութիւնը, վասն զի որոնց որ ինք երեցաւ մեռելներէն յարութիւն առած՝ իրենք չհաւատացին»: Ինչո՞ւ չհավատացին, չէ՞ որ մեռելներից հարություն էր առել, նույնիսկ իրենց հետ հաց կերել, չէ՞ որ նրանք տեսել էին Հիսուսի կատարած հրաշքները:

Պատճառն ի՞նչն էր, որ չհավատացին Հիսուսի հարությանը: Մատթեոսի Ավետարանի 16:13-17 խոսքերում կարդում ենք, որ Հիսուսը հարցրեց աշակերտներին. «...Մարդիկ ո՞վ կ'ըսեն թէ եմ ես Որդի մարդոյ: Ու անոնք ըսին. Ոմանք կ'ըսեն թէ Յովհաննես մկրտիչն ես, ուրիշները՝ Եղիան, ուրիշներն ալ՝ Երեմիան կամ մարգարեներէն մեկը: Ըսաւ անոնց, Հապա դուք ինծի համար ո՞վ կ'ըսէք թէ եմ: Սիմոն Պետրոս պատասխան տուաւ ու ըսաւ, Դուն ես Քրիստոս, կենդանի Աստուծոյ Որդին: Եւ Յիսուս պատասխան տուաւ ու ըսավ անոր, Երանի քեզ, Սիմոն, Յովնանի որդի. վասն զի մարմինը և արիւնը քեզի չյայտնեց ասիկա, հապա իմ Հայրս՝ որ երկինքն

Մարկոս, 2021թ., Մ3 (124)

է»: Հետո Տերն ասում է, որ Սիմոն Պետրոս պիտի կոչվի, և Իր եկեղեցին պետք է նրա վրա շինվի, ու նրան պիտի տրվեն երկնքի թագավորության բանալիները, որ ինքը պետք է Երուսաղեմ գնա, որտեղ էլ պետք է շատ չարչարանքներ կրի ծերերից, քահանայապետներից ու դպիրներից, հետո պետք է սպանվի ու երրորդ օրը հարություն առնի: Այս ամենը լսելուց հետո «Պետրոս մեկդի առաւ զանիկա, և սկսաւ յանդիմանել զանիկա ու ըսել, Քա՛վ լիցի քեզ, Տէր, այդ բանը քեզի չըլլար» (Մատթ.16:22): Պարտադիր չէր, որ բոլոր աշակերտների մասին առանձին-առանձին գրվեր, բավական է, որ Պետրոսի մասին է մանրակրկիտ գրված: Նախ՝ Հիսուսն ասում է, որ Ինքը պետք է չարչարվի, խաչվի ու երրորդ օրը հարություն առնի, սակայն Պետրոսի ուշադրությունը բոլորովին այլ կողմ է ուղղված: Պետրոսը, փոխանակ փորձի հասկանալ, թե ինչի համար է Քրիստոսն աշխարհ եկել, ինչ նպատակով, Նրան մի կողմ տանելով սկսում է հանդիմանել: Սա ցույց է տալիս ոչ միայն Պետրոսի, այլ նաև մնացած բոլորի վիճակը:

Սիրելիներս, մի՛ կարծեք, թե մենք հեռու ենք Պետրոսի ու մյուսների վիճակից. մենք նույն բնությունն ունենք, ինչ նրանք բոլորը:

Սուրբ Գիրքը մեզ բոլորիս մի կարևոր ճշմարտություն է բացահայտում, որպեսզի մենք հասկանանք ու ընդու-

նենք, որ մենք էլ մարդ ենք և ունենք անհավատության բնություն. «Վասն զի Աստուած ամէնն ալ անհաւատութեան մէջ արգիլեց, որպէս զի ամէնուն ողորմի» (Հռ.11:32): Եվ հատկապես ուշադրություն դարձրեք Պետրոսի համար Տեր Հիսուսի բերած աղոթքին. «Տէրն ըսաւ Սիմոնի, սատանան փորձեց որ ձեզ խալբալի, բայց ես քեզի համար աղոթք ըրի որ քու հաւատքդ չպակսի»: Տէրն աղոթք է անում, որ Պետրոսի հավատքը չպակասի: Ի՞նչ հավատքի մասին է խոսքը, քանի որ Պետրոսը Նրան ուրանում է, ուրեմն որտե՞ղ է հավատքը, իսկ ո՞րն է անհավատությունը...

Սիրելիներ, պնդել, որ Պետրոսը Հիսուսին ուրանալու ժամանակ բոլորովին հավատք չուներ՝ ճիշտ չի լինի: Երբ Պետրոսն անիծեց և երդում արեց ասելով, թե՛ ես այն մարդուն չեմ ճանաչում, այստեղ ճշմարտություն կա, որ նա իսկապես Հիսուսին չէր ճա-

նաչում: Աստծուն ճանաչելը շատ լուրջ ու խորը բան է: Սուրբ Գրքում բազում տեղերում է գրված աշակերտների հավատքի մեծանալու կամ աճելու մասին, Նույնիսկ Մովսեսի հավատքի աճի մասին է գրված. «Հաւատքով Մովսէս, երբ մեծցաւ, չընդունեց Փարաւոնի աղջկան որդի ըստիլ» (Եբր. 11:24): Այսինքն՝ մինչև հավատքը չաճեց, նա չիրաժարվեց փարավոնի աղջկա որդի կոչվելուց: Մեր հավատքն էլ պետք է մեծանա, մեր հավատքն էլ պետք է աճի, քանի որ մինչև անտեսանելին չտեսնենք, մենք «Եգիպտոսը» չենք կարող թողնել:

Քրիստոսի կենդանի հավատքն ունենալու համար հատուկ խոսքեր են գրված Հռովմեացիս թղթի 10-րդ գլխի 9-րդ խոսքում. «Վասն զի եթէ քու բերնովդ Յիսուսը Տէր խոստովանիս, ու քու սրտիդ մեջ հաւատաս թէ Աստուած զանիկա մեռելներէն յարուց, պիտի փրկուիս»: Հնարավոր է՝ դու շուրթերով դավանես, որ Հիսուսը քո Տերն է, սակայն սրտիդ մեջ կասկածես, և դա քեզ թույլ չի տա նեղության օրը հաստատակամ դավանելու, որ դու Քրիստոսինն ես: Մենք պետք է վստահ լինենք, որ մեզ համար մահ չկա՝ մենք մի կյանքից անցնում ենք մեկ այլ կյանք, մեր մեջ պետք է կառուցվի այն հավատքը, որ մենք ունենք հավիտենական կյանք ու անմահ ենք: Սա ամենասուրբ ու պատվական հավատքն է:

Սիրելիներ, Աստված մեր սրտերն ու մտքերն ուզում է բացել, որպեսզի մենք տեսնենք ու ճանաչենք անտեսանելին, հասկանանք գրքերը: Այս խոսքերը, որոնցով Նա մեզ հարություն տվեց և նստեցրեց Հիսուսի հետ երկնավորների մեջ, չեն վերաբերում ապագային՝ մահվանից հետո. մենք հիմա երկնքի կյանքը երկրի վրա պետք է ապրենք: Մարդն այսօր իր շահը պետք է աղբ համարի Պողոս առաքյալի նման, որպեսզի Քրիստոսին շահի. «Ճանչնալու զանիկա և անոր յարութեան զորութիւնը ու անոր չարչարանքներուն հաղորդ ըլլալը, անոր մահուան կերպարանքը առնելով. որ ըլլայ թէ մեռելներուն յարութեանը հասնիմ» (Փիլ. 3:10-11): Մարդը կարող է Աստծուն հավատալ, սակայն Նրան շահած չլինել:

Սիրելիներ, եկեք գնանք այն հավատքին, որ Քրիստոսին շահենք, Նրա մեջ բնակվենք, ու Նա՝ մեր մեջ: Աստվածապաշտությունը ճանապարհ է, որի առաջին քայլն Աստծուն հավատալն է, երկրորդը՝ Աստծուն փնտրելը, երրորդը՝ Նրան մոտենալը, չորրորդը՝ Աստծուն հաճելի մարդ դառնալը:

Աստծուն չպետք է հավատալ ինչ-ինչ հրաշքներ տեսնելով կամ մեր մտքի զորությունով: Նրան հավատում ենք միայն Իր Կենդանի Խոսքով:

Պավել Գրիգորյան

Պաթկո, 2021թ., Մ 3 (124)

ԳԵԹՍԵՄԱՆԻԻ ՀԱՂԹԱՆԱԿԸ

Հենց Գեթսեմանիում Հիսուսի համար փորձությունը դարձավ անտանելի, և տանջանքների բաժակը՝ լեփ-լեցուն։ Նա լացով Իր Հոր առաջ բացել էր Իր սիրտը։ Երևի մահկանացուներից ոչ մեկը լիարժեք չի կարող հասկանալ ու պատկերացնել, թե ինչ էր նշանակում Հիսուսի համար Երկնային Հորից թեկուզև մի կարճ ժամանակով բաժանումը։ Նա Գողգոթայում արդեն կանխագգում էր. «Եւ ժամը իննին ատենները Յիսուս մեծ ձայնով աղաղակեց ու ըսաւ, Էլի, Էլի, լամա սաբաքթանի. Որ ըսել է՝ Աստուած իմ, Աստուած իմ, ինչու զիս թողուցիր» (Մատթ. 27:46):

Եվ հենց այդտեղ՝ այդ ճակատամարտում, Նա հաղթանակ տարավ խավարի ուժերի դեմ. «Իմ անձս մեռնելու չափ տրտում է. ...Ով Հայր իմ եթե կարելի է, թող այս գաւաթը ինձմէ անցնի» (Մատթ.26:38-39):

Երբեմն փորձությունները մեր կյանքում այնքան անտանելի են դառնում, որ մենք այլևս ոչինչ չենք կարո-

ղանում անել, մնում է միայն ողբալ Նրա առաջ ու աշակերտների պես գնալ Նրա ետևից (Ա Պետր.2:21): Բոլոր Նրան հավատարիմները պիտի անցնեն այն ճանապարհով, որով անցավ Նա՝ ցանկանալով, որ դառնության բաժակն իրենցից անցնի։ Սակայն ազատագրման համար աղոթելիս նրանք անցնելու են այն նույն ճամփով, որով անցավ Տերը. «...բայց ոչ թե ինչպէս ես կ'ուզեմ, հապա ինչպէս դուն կ'ուզես» (Մատթ. 26:39):

Թեկուզ և այն, ինչ այժմ տեղի է ունենում մեր կյանքում, մեր ցանկություններին ու խնդրանքներին չի համապատասխանում, միևնույնն է, մենք վստահությամբ Քո ձեռքերի մեջ ենք հանձնվում. «Քանզի ես ձեր վրայով խորհած խորհուղներս գիտեմ, կ'ըսէ Տէրը, անոնք ձեր յուսացած վախճանը ձեզի տալու համար՝ խաղաղութեան խորհուրդներ են և ոչ թէ չարիքի» (Երեմիա 29:11): Եվ մենք գիտենք, որ Դու Քեզ հավատարիմ եղողներից ոչ բոլորին և ոչ միշտ ես ազատում տանջանքներից, սակայն մենք միշտ կլինենք նրանց թվում, ովքեր. «Եւ անոնք, որ քու անունդ գիտեն՝ քեզի պիտի յուսան. Վասն զի քեզ փնտրողները, ով Տէր, երեսէ չձգեցիր» (Սաղմոս 9:10):

Դու Հովսեփի հետ էիր, երբ եղբայրները վաճառեցին ստրկության (Ծննդոց 32:2,21,23), ինչպես նաև

կրակի հնոցը նետված Սեդրաքի, Միսաքի և Աբեդնագովի հետ էիր (Դանիել 3 գլուխ): Դու մեզ հետ էլ կլինես:

Հենց սա է հաղթանակը: Այսպիսի աղոթքին ի պատասխան Աստված

սկսում է գործել հենց այն պահին, երբ մեր հոգին կատարելապես վստահելով Նրան՝ ասում է. «...բայց ոչ թե ինչպես ես կ'ուզեմ, հապա ինչպես դու կ'ուզես» (Մատթ. 26:39):

«Որովհետև ինձի կը ցանկայ. Անոր համար ես պիտի փրկեմ զանիկա. Անոր ամբոթին պիտի ըլլամ, վասն զի անիկա իմ անունս գիտցաւ: Ինձի պիտի կանչէ, ու ես անոր պատասխան պիտի տամ. Նեղութեան մէջ անոր հետ պիտի ըլլամ. պիտի ապրեցնեմ ու փառաւորեմ զանիկա. երկայն օրերով պիտի կշտացնեմ զանիկա, ու իմ փրկութիւնս անոր պիտի ցուցնեմ» (Սաղմոս 91:14-16):

Ժ Պ Ի Տ Ը

Պատմությունը պահպանել է հիշողություն մի որսորդի մասին, որն ապրում էր Ամերիկայում երկու հարյուր տարի առաջ: Դա այն ժամանակներում էր, երբ անգլիացիները նոր էին սկսել բնակություն հաստատել Ամերիկայում: Այդ տարիներին հաճախ էին արյունալի կռիվներ ծագում անգլիացիների և տեղաբնակ հնդկացի ցեղերի միջև:

Մի անգամ, անտառում մոլորվելով, որսորդը որոշեց քնել ծառաբնին առաջացած խռոչի մեջ՝ հուսալով, որ առավոտյան կգտնի հետադարձի ճանապարհը: Նա արթնացավ վտանգի զգացումից: Բացելով աչքերը՝ տեսավ, որ առավոտ է, և ինքը շրջապատված է հնդկացիներով:

Նրանց խիստ դեմքերը ոչ մի լավ

բան չէին խոստանում: Առջևում կանգնած էր նրանց առաջնորդը՝ գլխին արծվի փետուրներով զարդարված գլխանոց: Նրա ձեռքում տապարածև զենք կար:

Փրկվելու հույս չկար: Եվ որսորդը արեց միակ բանը, որ կարող էր անել այդ իրավիճակում՝ ցույց տալու համար, որ ինքը ոչ ոքի էլ չի ուզում վնասել. նա ժպտաց: Եվ հրաշքը կատարվեց: Առաջնորդի սառը դեմքին պատասխան ժպիտ հայտնվեց:

Հնդկացիները սպիտակամորթ մարդուն ոչ միայն չսպանեցին, այլև տարան իրենց ճամբար, կերակրեցին և ուղեկցեցին մինչև Անգլիայից վերաբնակեցվածների գյուղը:

Բարի զգացումները օտար մարդկանց եղբայրներ են դարձնում:

Պատմություն, 2021թ., № 3 (124)

Վ Ա Ս Ի Լ Ի Պ Ա Վ Լ Ո Վ

Օղեսայի շրջանային եկեղեցիների ԱՀՔ առաջին համագումարի ժամանակ փոխնախագահ ընտրվեց Վասիլի Ստեպանովիչ Պավլովը՝ դժվար կենսագրություն ունեցող մի մարդ։ Երբեմն նրան հիշում են այսպես։ Մեծն բապտիստ, որը դարձել է հայտնի Պենտեկոստյալ։

Վասիլի Պավլովը ծնվել է 1890 թվականին։ Իր ծնողներին նա չի ճանաչում, քանի որ նրան նորածին հասակում գտել էին մանկատան դռան առաջ՝ պարանոցի վրա գրությամբ։

Նա մանկատանը ապրել է մինչև հինգ տարեկան, որից հետո նրան մանկատանից վերցրել է մի հարուստ կին և դաստիարակել մինչև յոթ տարեկան։

Այնուհետև Վասիլիին տարել են Սլոբոդեա գյուղի մի հարուստ մարդու մոտ՝ որպես բանվոր աշխատելու։ Նրա աշխատանքային կյանքն սկսվել է արդեն յոթ տարեկանից։ Նա երբեք

չի իմացել, թե ինչ է մայրական քնքշանքը, հայրական բարի խրատը, խնամքն ու պաշտպանությունը։ Իր գործատուների համար նա պարզապես աշխատող բանվոր էր, այլ ոչ թե երեխա։

Երբ Վասիլին մի փոքր մեծանում է, սկսում է այցելել ուղղափառ եկեղեցի, որտեղ էլ ճանաչում է Աստծուն, հավատում Նրան և սիրում ամբողջ հոգով։

Եկեղեցում նա գտնում է մխիթարություն։ Վասիլին եկեղեցի էր գնում ամեն կիրակի, աղոթքներ էր կարդում, համբուրում էր խաչը և փորձում էր անել այն ամենը, ինչ իրեն սովորեցնում էր ուղղափառ քահանան։

Նրա գործատուն շատ գոհ էր իր պատանի աշխատողից, քանի որ Վասիլին ազնիվ էր և աշխատում էր բարեխղճորեն։ Տասնյոթ տարեկանում տղան հանդիպում է ավետարանականներին, ովքեր Ավետարանը ռուսերեն էին կարդում և իրեն նվիրում են Նոր Կտակարան։ Երբ Վասիլին ինքը կարդում է այդ գիրքը, գնում է այն մարդկանց մոտ, որոնց այդ ժամանակ կոչում էին «շտունդիստներ»։ Այդտեղ էլ գղջում է և ապաշխարում։ Այդ պահից սկսած նրա գործատուն սկսում է շատ խիստ ընդվզել և դուրս է գալիս

Վասիլիի դեմ՝ անվանելով նրան «հակաքրիստոնյա», նեո: Նա ոչ միայն նվաստացնում էր Վասիլիին, այլև շատ հաճախ կերակուր չէր տալիս՝ ստիպելով, որ Վասիլին հրաժարվի «հերետիկոսությունից»:

Բայց Վասիլին այնքան էր սիրում Հիսուս Բրիստոսին, իր ամբողջ սրտով այնպես էր հավատացել Ավետարանի ճշմարտությանը, որ մի անգամ ասում է իր գործատուին. «Ես ավելի լավ եմ մեռնեմ Բրիստոսի հետ, քան ապրեմ առանց Նրա»: Այս խոսքերն այնքան են զայրացնում նրա տիրոջը, որ վերցնում է ճիպտն ու սկսում հարվածել խեղճ որբուկի մեջքին: Միայն Աստծու հրաշքով է Վասիլին ողջ մնում: Երբ տիրոջ զայրույթի նուպան անցնում է, նա մի փոքր ուշքի է գալիս և ներողություն է խնդրում Վասիլիից. «Կներես, ես չեի ուզում այդպես անել»: Սակայն, չնայած այդ խոսքերին, տերն ամեն կերպ ուզում էր այնպես անել, որ տղային հեռացնի «հերետիկոսությունից», քանի որ մտածում էր, որ Վասիլին մոլորվել է: Սակայն նրա բոլոր ջանքերն իզուր են լինում:

Երբ մի անգամ տանտերը մեկ շաբաթով գնում է տնից, Վասիլիին փակում է նկուղում՝ թողնելով առանց հացի և ջրի: Բանալիները նա վերցնում է իր հետ՝ ասելով. «Այժմ կտեսնենք, թե ինչպես է քո Աստվածը քեզ օգնելու և պահելու»:

Վասիլին մնում է մութ, խոնավ ու

սառը նկուղում՝ չիմանալով, թե որքան ժամանակ պետք է այդտեղ մնա: Ի՞նչ անել: Երիտասարդ տղան ծնկի է գալիս և սկսում աղոթել Հիսուսին՝ Նրան, Ով կարող է բացել բանտի դռները և հեռացնել ամեն կապանքներն ու տալ ազատություն: Նա խնդրում է, որ կարողանա այդ ամենը հաղթահարել առանց տրտունջի, նաև փառաբանում է Հիսուսին, որ Նրա անվան համար ինքը տանջվում է և գտնվում է այդ մութ ու խոնավ նկուղում:

Հանկարծ տղան լսում է մի շատ հանդարտ ու մեղմ ձայն, որը կանչում էր իրեն անունով: Սկզբում մտածում է, թե իրեն այդ ամենը թվում է, բայց ձայնը կրկնվում է: Գլուխը բարձրացնելով՝ տղան իր գլխավերևում տեսնում է ճեղքից ներս թափանցող մի լույս: Չայնը շշնջում է. «Վա՛սյա, այստեղ հաց և ջուր է, բայց երբ իմ հայրը վերադառնա, դու ինձ չբացահայտես»:

Ահա և աղոթքի պատասխանը: Տանտիրոջ տղան տեսել էր իր հոր ծաղրը այդ անմեղ ու բարի տղայի նկատմամբ, և Աստված նրա սրտում դրել էր, որ կերակուր և ջուր բերի ու փոքրիկ ճեղքի միջով փոխանցի Վասիլիին:

Մեկ շաբաթ հետո վերադառնում է գործատուն: Նա հարբած էր, բայց հիշում է, որ իր համառ հավատացյալ աշխատողը մտած կամ գուցե արդեն կիսամեռ պառկած է նկուղում: Բացելով նկուղի դուռը՝ նա կանչում է Վա-

Պատկեր 2014 թ. «Փետրվար» (481)

սիլիին, ինչպես ժամանակին Դարեհ թագավորը Դանիելին կանչեց. «Քո Աստվածը քեզ փրկե՞լ է»:

Աստվածաշնչում գրված է, որ երբ թագավորը լսում է Դանիելի ձայնը, շատ է ուրախանում, բայց տանտերը, երբ լսում է իր աշխատողի հանդարտ ձայնը, շատ է վախենում: Նրա ծրագրերն ու մտադրությունները մեկ վայրկյանում ամբողջությամբ փլուզվում են: Նա հասկանում է, որ ոչ մի կերպ չի կարող կոտրել այդ երիտասարդին, որին իսկապես Աստված օգնել էր: Բայց նա դեռ չի հանդարտվում և շատ ավելի տարբեր փորձեր է անում, միջոցներ մտածում, որպեսզի կոտրի երիտասարդի հավատքը, սակայն այդ ամենը ապարդյուն էր և իզուր:

Գալիս է ձմեռը: Մի երեկո տանտերը նորից տուն է վերադառնում գինովցած: Դրսում ձյուն էր գալիս, փչում էր ուժեղ քամին: Տանտերը հրամայում է, որ կանչեն Վասիլիին: Նա նորից սկսում է սպառնալ նրան և համոզում է

վերադառնալ ուղղափառ եկեղեցու հիմքերին: Բայց քանի որ Վասիլին հաստատակամ էր իր հավատքի մեջ, դաժան ու հարբած տերը հրամայում է նրան հանվել մինչև ներքնաշորերը և հանել կոշիկները: Գոտու տեղում կապելով վերնաշապիկը և գլխին դնելով ծղոտե մի գլխարկ՝ Վասիլիին հանում է փողոց: Իսկ ինքը, հագնելով մորթե բաճկոնն ու ռետինե տաք կոշիկները, գլխին դնում է տաք մորթե գլխարկը և նույնպես դուրս է գալիս փողոց: Ձյունախառը քամին ծակում էր Վասիլիի ողջ մարմինը, ոտաբոքիկ ոտքերը մեկ վայրկյանում սառչում են: Մութ էր և շատ սարսափելի: Երբ նա մեկ վարկյան կանգնում է, հետևից տիրոջ ծանր ձեռքը նրան հրում է առաջ: Վասիլիի աչքերից հոսում էին արցունքները, և նա սկսում է աղոթել ու դիմել իր Աստծուն, որպեսզի Աստված իրեն պատրաստի մահվան և ուժ տա, որպեսզի ինքը հավատարիմ մնա մինչև վերջ:

Նրանք հասնում են մինչև գյուղի ծայրը: Տանտերը նորից սկսում է պնդել, որ Վասիլին թողնի, հրաժարվի հավատքից, ինչին նա պատասխանում է, որ ավելի լավ է մեռնի, քան հրաժարվի Նրանից, Ում ինքը ճանաչում է:

Լսելով այդ՝ տերը կատաղությունից սկսում է ծեծել անխախտ ու աներեր երիտասարդին, իսկ հետո, ծեծելուց հոգնած, ասում է. «Գնա ուր

ուզում ես, բայց եթե հանկարծ հանդիպեմ քեզ մեր գյուղում, ես քեզ կսպանեմ»: Այդ ամենից հետո տանտերն արագ վերադառնում է տուն:

Ծեծված, մերկ ու բոքիկ Վասիլին նորից դիմում է Տիրոջը. «Ես ո՞ւր գնամ: Օգնի՛ր ինձ, Աստվա՛ծ իմ»: Նա որոշում է գնալ քամու ուղղությամբ, ուր որ կտանի Աստված: Թե որքան ժամանակ է քայլում՝ չի հիշում: Հանկարծ հեռվում նշմարվում է մի լույս: Արագացնելով քայլը՝ Վասիլին վազքով մոտենում է մի տան և թակում է դուռը: Դուռը բացում է մի երիտասարդ աղջիկ, և տղան լսում է, որ ներսում հավաքույթ է ընթանում:

Աղջիկը տեղեկացնում է իր հորը, որ դռան մոտ կանգնած է մի տարօրինակ մարդ՝ մերկ ու ոտոքբոքիկ: Երբ նրա հայրը մոտենում է դռանը, տեսնում է ծնկների վրա, մինչև ներքնաշորերը մերկ մի երիտասարդի, որը ջերմեռանդորեն և արցունքներով փառաբանում ու շնորհակալություն էր հայտնում Աստծուն:

Աստված Վասիլիին առաջնորդել և

տարել էր հավատացյալ քույրերի և եղբայրների մոտ, ովքեր շրջապատում են նրան խնամքով և ջերմությամբ, անում են նրա համար ամեն ինչ, որպեսզի տաքացնեն, հագցնեն ու կերակրեն: Իսկ նա պատմում է նրանց, թե ինքը ով է, որտեղից է եկել և ինչու է այդ տեսքով: Հավատացյալ ընկերները ջերմորեն աղոթում են նրա համար, քանի որ շատ էին անհանգստացել հնարավոր վատ հետևանքներից, որը կարող էր թողնել նրա առողջության վրա այդ ուժեղ ցրտահարությունը: Սակայն, փառք Տիրոջը, առավոտյան Վասիլին արթնանում է բացարձակ առողջ, նույնիսկ ոտքերը չէին ցրտահարվել:

Այդ տանը նրան շրջապատում են հայրական խնամքով և մայրական քնքշանքով ու սիրով, և նա այդտեղ հանդիպում է այն նրան, ով նախ բացեց նրա առաջ դուռը, իսկ հետո՝ նաև իր սիրտը: Շուտով նրանք ամուսնանում են:

Վասիլիին գրեթե անմիջապես տանում են բանակ: Դա 1914 թվականն էր, երբ սկսվեց Առաջին համաշխարհային պատերազմը: Նրա համար շատ դժվար էր բաժանվել դժվարությամբ ձեռք բերված ու արդեն հարազատ դարձած տնից, որտեղ նա սիրով շրջապատված փառաբանում էր Աստծուն:

Շարունակելի

Պատկեր, 2021թ., ՄՅ (194)

ՁԻՆՎՈՐԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

2020թ. հոկտեմբերի 25-ի ցերեկը մեզ տարան ամենաթեժ կետերից մեկը, որը գտնվում էր Ճարտար գյուղի մոտ: Դա շատ դժվար պահվող տեղերից էր, քանի որ ադրբեջանցիներն արդեն հարձակվել էին, մարտական դիրքերը վերցրել էին և գալիս էին դեպի գյուղ: Մեզ տարան այդտեղ, ինձ տվեցին մի բահ և ասացին, որ իմ հասակի երկարությամբ մի փոս փորեն՝ գոնե 30-40 սմ խորությամբ, որպեսզի կարողանամ պառկել մեջը, ու երբ ականները տրաքեն ու բեկորները տարածվեն մեր կողմ, մեզ չդիպչեն:

Փոսը փորեցի, հատակին պարկեր փռեցի ու պատրաստվում էի պառկել, որ գոնե մի քիչ հանգստանամ: Այդ ժամանակ սկսեցի ադրթել: Այդ օրը զանգել էի տուն, խոսել էի ու ասել, որ ինձ մոտ ամեն ինչ լավ է, չէի ասել, որ ինձ տարել են Մարտունի: Մինչ այդ իմ Ավետարանը թողել էի ինչ-որ տեղ ու մոռացել էի: Այդտեղի տղաներից մեկն այն բերեց տվեց ինձ ու ասաց. «Կորցրել ես, վերցրո՛ւ, չէ՞ որ այն քո պահապանն է, և դու նրանից չես բաժանվում»: Ես շնորհակալություն հայտնեցի, վերցրի գիրքս: Արդեն մթնշաղ էր, փորձեցի մի քանի խոսք

կարդալ ու դրեցի գրպանս: Պառկեցի, որ գոնե մի քիչ քնեմ, բայց մեզ ասացին, որ գիշերով պետք է գնանք դեպի ապաստարանաճեղքերը:

Մեզ ասացին՝ այնպես թաքնվեք, որ անօդաչուն ձեզ չնկատի: Ադրթեցի, հանձնվեցի Աստծու ձեռքերի մեջ և երևի մի կես ժամի չափ ննջել էի, երբ զգացի, որ հեռվից արդեն սմերչի ձայնը մոտենում է մեզ: Բոլորին էլ հայտնի է, որ երբ կրակում են սմերչով, գրեթե անհնար է, որ այդտեղ կենդանի մարդ մնա, քանի որ մեկ մետր քառակուսու վրա կարծես չորս բեկորային նռնակ գցեն: Եվ դա իմ իմանալով մոտավորապես մի վեց հեկտար տարածք է վնասում:

Մեզնից մոտավորապես մի 150-200 մետր հեռավորության վրա՝ սարի գլխին, սկսեցին գցել արկերը, 3 հատ սմերչ, և աչքիս առաջ տեսնում էի, թե

ինչպես էր ամեն բան շուրջս տրաքում ու վերանում: Այդ պայթյուններից շուրջս այնպես էր լուսավորվել, կարծես ցերեկ լիներ: Ես սկսեցի աղոթել ու ասել Աստծուն. «Աստված իմ, ինչպես Պողոսն էր նավի մեջ քեզ հուսացել, և Դու պահեցիր նրան և նրա հետ նավում գտնվող բոլոր 276 հոգուն, ես գիտեմ, որ ինձ պահում ես, բայց հիմա խնդրում եմ, որ նրանց էլ պահես, չէ՞ որ նրանք ամեն մեկը իր տան ճրագն է»: Հենց այդ պահին՝ աղոթելու ժամանակ, այդտեղից նայեցի սմերչի կողմը և տեսա երկու հոգու՝ լուսավոր, սպիտակ հագուստներով, ինձ շատ մոտ: Նրանք կանգնած էին դեմքով դեպի պայթող սմերչը, մեջքով դեպի ինձ: Եվ այդ բեկորները, որ գալիս էին դեպի մեզ, այդ մարդկանց վրա չէին գալիս, տարածվում էին տարբեր տեղեր, բայց մեզ վրա չէին թափվում: Ես հենց նույն պահին սկսեցի փառաբանել Աստծուն և գոհանալ, որ Նա բացահայտ կերպով Իր պահապան հրեշտակների միջոցով պահեց մեզ:

Այդ վայրում մենք համարյա յոթանասուն հոգով էինք և բոլորս պառկած էինք փոսերի մեջ, ու Աստծու ողորմությամբ ոչ մեկին ոչինչ չեղավ:

Հետո մեզ տարան Ճարտար գյուղ, բարձրացանք սարի գլխին տեղակայված դիրքեր՝ սարը պաշտպանելու համար: Տեղեկություն եկավ, որ աղրբեջանցիներն արդեն մոտ են: Մենք շրջափակման մեջ էինք՝ դիմացից և

երկու կողմերից աղրբեջանցիներն էին, միայն հետևում էին հայեր:

Սատանան կարծես ամեն վայրկյան միտք էր տալիս, որ սա վերջին օրն է, այստեղից փրկություն չկա: Նայում էի դիմացս՝ լոբու դաշտ էր, բայց այդքան լոբի չէր ցանված, ինչքան որ արկերի խփած տեղերն էին. երևի հազարներով խփել էին այդ սարին: Մենք պառկել էինք այդտեղ և տեսնում էինք, թե ինչպես է արկը գալիս ընկնում մեզնից ոչ հեռու, բայց այդ բեկորներից ոչ մի հատ մեզ չէր հասնում, միայն մի քանի քարի կտորներ էին մեզ հասնում: Եվ ամեն խփելուց հետո բոլորս միաձայն ասում էինք, որ մենք նորից ծնվեցինք, այսօր նորից մեր ծննդյան օրն է, քանի որ մահն անմիջապես մեր կողքին էր:

Մի որոշ ժամանակ անց ես սկսեցի աղոթել: Ավետարանս միշտ շալվարիս ձախ ոտքիս վրա գտնվող գրպանիկի մեջ էի պահում: Հիմա որ նայում եմ, տեսնում եմ, որ գիրքս ընդունել է ոտքիս ձևը: Սարի վրայից նայում էինք և տեսնում էինք հեռվից մոտեցող աղրբեջանցիներին, որոնց հաշիվ ու քանակ չկար: Մենք սկսեցին կրակել, և այդ պահին ես էլ չհասկացա, թե ինչու գնացի ու կանգնեցի ամենավտանգավոր տեղում, որտեղից ինձ հեշտությամբ կարող էին խփել: Եթե գոնե մի փոքր հետ կանգնած լիների, միգուցե այսօր վիրավոր էլ չլինեի: Չնայած ես գիտեմ, որ ամեն բանում Աստված

Պատեց, 2021թ., Մ3 (124)

փառավոր է, և ես ամեն ինչի համար շնորհակալ եմ իմ Աստծուց, քանի որ միայն Իր կամքն է բարի, հաճելի ու կատարյալ:

Երբ ես այդտեղ մատած էի, նորից սկսեցին կրակել, այնպիսի ուժգնությամբ էին կրակում, որ թվում էր, թե գիշերը վերածվում էր գազարագույն, լուսավոր ցերեկվա: Մի պահ նայեցի դիմացի սարին ու տեսա հեռվում մի լույս, որը միանգամից, մի ակնթարթում հասավ ինձ: Այդպես անթիվ, անհամար փամփուշտներ էին անցնում գլխիս վրայով, կողքերով ու չէին կանում ինձ:

Ադրբեջանցիներն ինձ տեսել էին, և անմիջապես ինձ վրա էին կրակում: Ես այդ պահին հասկացա, որ պետք է կռանանք ու բարձր բղավեցի, որ բոլորը շուտ կռանան, սակայն, ցավոք, կողքիս տղաներից մեկը չհասցրեց, նրա գլխին կրակեցին, ու մահացավ:

Մահն անընդհատ կողքիս էր, և ես անդադար Աստծուն փառք էի տալիս, որ ինձ նորից ու նորից պահում էր: Այդ ահավոր պայթյունների մեջ ականջներս կարծես այլևս չէին լսում, միայն զգում էի, որ ամեն վայրկյան միայն պայթյունի ձայն է գալիս: Դիմացս խրամատ կար, և երբ այդ խրամատին նայեցի՝ տեսա, որ ինձանից մոտավորապես մի տասը մետր հեռավորության վրա մեկը պառկած տեղից բարձրանում է: Մտածեցի, որ գուցե հայ չի և որոշեցի կրակել, բայց տղա-

ներից մեկն ասաց, որ մի փոքր էլ սպասեմ, գուցե հայ լինի, քանի որ շատ մոտիկ էր մեզ: Ես չկրակեցի՝ մտածելով, որ եթե հայ լինի ու սպանեմ, ինձ երբեք չեմ ների: Եվ երբ նա բարձրացավ ու ես հակացա, որ հայ չի ու ուզում էի կրակել, չհասցրի, զգացի, որ ամբողջ մարմնով հայտնվեցի սև ծխի մեջ ու կարծես անզգայացա: Ոչինչ չէի զգում, միայն գոռացի. «Տղե՛րք, ես մեռա, փախե՛ք»:

Ադրբեջանցին նռնականետով կրակել էր ինձ վրա, և ես մտածում էի, որ մահացա, ամբողջ մարմնիս մեջ մահ էի զգում: Նռնականետով սովորաբար տանկ են խփում: Երբ ինձ այդ ալիքը շարտեց, ես մտածեցի, թե մահացա, բայց որոշ ժամանակ անց խփած տեղից բավական հեռու ուշքի եկա և կամաց-կամաց սկսեցի հասկանալ, թե ինչ է կատարվում: Զգացի, որ ոտքերս կան, ձեռքերս կան, մատներս շարժում եմ, հասկացա, որ վիրավոր եմ, բայց ողջ եմ: Այնպիսի ցավ էի զգում, կարծես ամբողջ մարմինս դանակահարած լինեի, մարմինս բեկորներով պատված էր:

Նռնակը տրաքել էր ինձանից մոտավորապես մեկ մետր հեռավորության վրա, և հետագայում լսողները զարմանում էին, քանի որ դրա պայթյունից ես առնվազն պետք է կտորկտոր եղած լինեի: Բոլոր բժիշկները զարմացած էին, որ ես ոտքերով, ձեռքերով եմ ու ընդհանրապես կենդանի

եմ մնացել: Ես կենդանի էի, իսկ ինձ-
նից երկու մետր այն կողմում գտնվող
տղաներից մեկը, ցավոք, զոհվել էր՝
ամբողջ որովայնը դուրս էր թափվել:

Իմ մարմնի հիմնականում ձախ
կողմն էր վնասվել այդ բեկորներից: Եվ
իմ Ավետարանը, որը ձախ ոտքիս
գրպանում էր դրված, ինձ պահել էր 3
բեկորներից, որոնք մտել էին գրքի մեջ
և չէին հասել ոտքիս: Եթե հասնեին
ոտքիս, ամբողջ ծունկս փշուր-փշուր
կլիներ, սակայն հասնելով գրքի կեսին՝
մնացել էին այդտեղ:

Փառք Հիսուսին, որ ինձ նորից
փրկեց մահից: Երբ ուզում էի ոտքի
կանգնել՝ զգացի, որ չեմ կարողանում,
ամբողջ մարմինս ցավում էր, ընկել էի
անհասկանալի դողի մեջ: Սկսեցի մի
ձեռքով սողալ և զգում էի, որ ինձ
խփողը տեսել է, որ վիրավոր եմ և
գալիս է, որ գերի վերցնի ինձ: Այդ
ժամանակ զգացի, որ մերոնք տեսել են
աղբբեջանցուն: Նրանք կրակեցին և
սպանեցին նրան: Ես մի ձեռքիս վրա
հենված սողալով աղոթում էի ու
խնդրում, որ Աստված ուժ տա հաս-
նելու մեր տղաներին, որ ինձնից մի
քառասուն մետր հեռու էին: Այնտեղից
շտապ օգնության մեքենաները մոտ
էին:

Ես ներսով խոսում էի Աստծու հետ
ու զգում էի, որ Աստված ինձ հետ
խոսում էր, որ արդեն ամեն բան կես է
ընկել, որ ինձ տանում է տուն, որ ես
ամեն ինչից ազատվեցի: Այդ ճանա-

պարհին ես զգում էի, որ քունս ահավոր
տանում էր, և ես ահավոր ծարավ էի
զգում, այդպիսի ծարավ ես երբեք չեմ
զգացել: Ձեռքիս վրա կտրվել էր
զլխավոր երակը, այնքան արյուն էր
զնացել, որ ամբողջ հագուստս ու
մարմինս շաղախվել էր արյան մեջ: Ես
համարյա 40 րոպե արյունահոսել եմ:

Այդպես ինձ ստիպելով, Աստծու
ողորմությամբ հասա տղաներին,
նրանց օգնությամբ հասա շտապ օգ-
նության մեքենային: Տղաներից մեկը,
որ ինձ օգնեց ու նստեցրեց մեքենան,
վերջում ասաց. «Հանգիստ մնա, քանի
որ այն Գիրքը, որը դու քո ծառա-
յության ընթացքում անընդհատ կար-
դում էիր, իսկ մենք այստեղ-այնտեղ
պտտվում էինք, քեզ պահեց, քո Պա-
հապանը քեզ պահեց: Դու թեկուզ
վիրավոր, բայց գնում ես Երևան, իսկ
մենք դեռ մնում ենք այստեղ, և ոչ ոք
չգիտի, թե ինչ կլինի՝ կապրենք, թե
կմահանանք: Բո Աստվածը քեզ պա-
հեց»: Եվ ես ուրախացած՝ իմ մեջ
ավելի զորացա:

Եվ վերջին հրաշքն էլ այն էր, որ
երբ նստեցի շտապ օգնության մեքե-
նան և գնում էինք դեպի Մարտունի 2-
ի հիվանդանոց, տեսանք, որ
ճանապարհին երեք մեքենա խփել
էին, իսկ մեր մեքենան հրաշքով
նորմալ հասավ տեղ: Հիվանդանոցում
առանց ցավագրկելու երևի յոթ բեկոր
շտապ կերպով հանեցին, որպեսզի
փտախտ չլինի, այնտեղից տեղա-

Պատկեր, 2021թ., Մ 3 (124)

փոխեցին Խոջալու, այնտեղից՝ Գորիս, Գորիսից էլ՝ Սիսիան: Այդ ընթացքում ես խոսում էի ընտանիքիս հետ, բայց չէի ասում, որ վիրավոր եմ: Եվ միայն Երևան տեղափոխվելու նախորդ օրն եմ ասել, որ վիրավոր եմ, և ինձ պետք է բերեն Երևան:

Հիմա մարմնիցս հանել եմ ութ բեկոր, բայց դեռ 15-16 բեկոր էլ կա: Դրանցից որոշները հասել են սրտիս մոտ, թոքերիս մոտ, բայց այդտեղից

առաջ չեն անցել: Հավատում եմ, որ եթե Աստված այդ ահռելի ու անպատմելի պատերազմից ինձ բերել և հասցրել է տուն, քանի որ այնտեղ առանց Աստծու ձեռքի անհնար էր կենդանի մնալը, մնացած գործն էլ իմ կյանքում կանի ու կիսատ չի թողնի: Հավիտյան փառք իմ Աստծուն, Հիսուս Քրիստոսին և Սուրբ Հոգուն: Ամեն:

Հակոբյան Արամ
ք.Երևան, Քանաքեռի տարածք

Մի անգամ մի իմաստուն ծերունի փխրեցնում էր իր տնամերձ հողակտորը, որպեսզի մի քանի թուփ լուլիկ տնկի: Այդ ժամանակ նրան հյուր է գալիս մեկը և հարցնում.

- Ինչո՞վ ես զբաղված:

- Իմ բանջարանոցից խոստովանություն եմ ընդունում,- պատասխանում է իմաստուն ծերունին:

- Մի՞թե բանջարանոցը նույնպես խոստովանելու կարիք ունի,-

զարմացած հարցնում է հյուրը:

- Իհարկե,- ասում է ծերունին,- ես նկատել եմ, որ երբ բանջարանոցս մաքրում եմ մոլախոտերից, քարերից ու փշերից (խոստովանություն է անցնում), նրանից ստացած պտուղները լինում են առողջ, ամուր ու անուշահամ: Իսկ եթե բանջարանոցդ թողնես առանց խոստովանության, ապա այնտեղ կաճեն ամեն տեսակի տհաս, անգույն, ճլորած, անախորժելի պտուղներ:

Հավատք և ահա Հավատող թյուր

Մի քարոզիչ գնում է մի գյուղ, որտեղ բազում անհավատներ կային: Գյուղի երիտասարդությունը շրջապատում է նրան և ծաղրելով պահանջում ցույց տալ, թե որտեղ է ապրում նրա կողմից այնքան «հարգարժան» ամենակարող և անտեսանելի Աստված:

Պատասխան տալու փոխարեն քարոզիչը խնդրում է բերել մի բաժակ կաթ: Երբ այն բերում են, նա չի խմում, այլ լուռ, երկար ու հետաքրքրությամբ զննում է կաթը:

Երիտասարդների համբերությունը հատնում է, և նրանք համառորեն պահանջում են պատասխանել իրենց հարցին: Այդ ժամանակ քարոզիչն ասում է.

- Բոլորն ասում են, որ կաթի մեջ կարագ կա, սակայն ինչքան էլ զննեցի, այս բաժակի մեջ այն չգտա:

Երիտասարդներն սկսում են ծիծաղել նրա միամտության վրա.

Մի մարդ հարցնում է իմաստունին.

- Ես ինչո՞ւ պետք է կատարեն պատվիրանները, եթե դրանից տեսանելի ոչ մի օգուտ չունեն

- Երբ դու հիվանդ ես, բժշկին ես կանչում,- պատասխանում է իմաս-

- Ինչ անգետ մարդ ես դու, չե՞ որ կաթի յուրաքանչյուր կաթիլի մեջ կարագ կա, հենց դա էլ այն դարձնում է սննդարար: Բայց որպեսզի այն տեսնես, նախ պետք է կաթը եռացնես, թողնես սառչի, մածուն ավելացնես դրա վրա, սպասես մի քանի ժամ, մինչև կաթը կտրվի, հետո այդ զանգվածը հարես, որ ստանաս կարագի մի կտոր,-ասում են նրանք:

- Ա՛խ, ահա թե ինչ... այդ դեպքում ինձ ավելի հեշտ կլինի ձեզ բացատրել, թե որտեղ է բնակվում Աստված,- պատասխանում է քարոզիչը: - Նա ամենուր է, և Նրա շնորհիվ է, որ մենք բոլորս գոյություն ունենք: Բայց որպեսզի Նրան տեսնեք, դուք նույնպես պետք է խստորեն պահեք Նրա խոսքերն ու պատվիրանները: Այդ ամենից հետո դուք ձեր անձերի վրա կզգաք Նրա բարեհաճությունը և գործությունը:

տունը,- և բժիշկը քեզ դեղ է տալիս: Մի՞թե դու միշտ հասկանում ես, թե ինչու նա քեզ այդ դեղը նշանակեց և ոչ այն մյուսը: Սակայն դու, վստահելով բժշկին, ընդունում ես այն: Ուրեմն ինչո՞ւ դու այդպես չես վստահում Աստծուն, Ով բուժում է քո հոգին:

Պատիվ, 2021թ., № 3 (124)

Վարք և բնավորո՞ւթյուն

Մարդ բողոքում է իմաստունին, որ բոլորն իրեն ասում են, թե ինքը լեզուն ատամների ետևում չի կարողանում պահել, նույնիսկ իրեն բանասերկու են անվանում.

- Ճիշտն ասած՝ ես իմ կյանքում չատ եմ չարախոսել ու բամբասել, հիմա ինչպե՞ս կարող եմ ուղղել այն բոլոր սխալները, որ կատարել եմ անցյալում:

- Վերցրո՛ւ մի բմբուլե բարձ, բարձրացի՛ր մի բարձր սարի գագաթ ու այն քամուն տուր, հետո կգաս ինձ մոտ, ես քեզ կսպասեմ:

Մերկրում սանձարձակ բնավորության տեր մի մարդ էր ապրում: Նա գնում է իմաստունի մոտ՝ մտածելով, որ նա կարող է իրեն օգնել շտկվելու հարցում: Ծերունին նրան հարցնում է.

- Քեզ ի՞նչն է անհանգստացնում: Ցույց տուր ինձ քո մարմնի հիվանդ մասը:

- Ինձ անհանգստացնում է իմ սանձարձակ վարքը,- պատասխանում է մարդը:

- Դե ինչ, այդ դեպքում ցույց տուր ինձ քո անսանձ վարքը,- հանգիստ պնդում է ծերունին:

- Չեմ կարող, որովհետև այն միշտ անսպասելի է դրսևորվում,- պատաս-

խարդն անմիջապես անում է այն, ինչ ասել էր իմաստունը և ուրախ-ուրախ վերադառնում է իմաստունի մոտ.

- Դե ինչ, ես ուղղեցի իմ բոլոր սխալները:

- Ո՛չ,- պատասխանում է իմաստունը,- դա հանձնարարության մի-այն մի մասն էր: Իսկ հիմա գնա՛ ու հավաքի՛ր այդ բոլոր բմբուլները մինչև վերջինը:

Մարդը զարմացած նայում է ծերունուն ու հասկանում, որ իմաստունն իրեն ապագայի համար լավ դաս տվեց:

խանում է սանձարձակ մարդը:

- Ուրեմն այն քո մարմնի մասը չի և մարմնիդ մյուս անդամների նման քեզ չի տրվել ծնվելիս,- ասում է իմաստունը:

- Իհարկե ոչ,- ասում է այցելուն,- չէ՞ որ դա իմ բնավորությունն է:

- Պարզվում է, որ այն նույնիսկ քեզ չի պատկանում, քանի որ քո ցանկությանը և ցանկացած ժամանակ դու այն չես կարող ցույց տալ: Այդ դեպքում նրան ասա՛, որ մի օր ինքն առանց քեզ գա ինձ մոտ, իսկ եթե կհրաժարվի՝ դու էլ իրենից հրաժարվիր,- խորհուրդ է տալիս իմաստուն ծերունին:

ՍԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատար Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք. «Միտքիդե Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ափեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:

Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծու և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան		
Ավան	093 813153	Մալիսայան Օնիկ
Ջեյրում	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 843504	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Քանգաղեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Նազարյան Անարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Զարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Շրջաններ		
Արովյան	094-91-43-24	Քեչիշյան Ջանիկ
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ազատավան)	098-46-12-61	Ստյոպա, 094-68-67-68 Արմեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միկր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միկր
Ճամբարակ(Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարձանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093-48-76-43	Նաղարյան Արթուր
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոկիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռոբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուրխասյան Նորիկ
Տալուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

